

Charyzmaty w Kościele

1. Niejednokrotnie określamy niektórych ludzi mianem „charyzmatycznych mówców” czy też „charyzmatycznych przywódców”. W ten sposób chcemy powiedzieć, że osoby te posiadają niezwykle zdolności: dar przemawiania do ludzi czy też niebywale predyspozycje przywódcze, potrzebne do kierowania innymi. Wynika z tego, że „być osobą charyzmatyczną” to tyle, co być osobą obdarowaną konkretnymi talentami, darami, które pomagają w pracy z innymi ludźmi.

2. Od początków Kościoła znane są specjalne dary udzielane przez Ducha Świętego zwane charyzmatami. **Charyzmaty** (z języka greckiego: „dary łaski”) – **są to dary ofiarowane przez Ducha Świętego jednostkom lub grupom, mające służyć budowaniu wspólnoty. Poprzez te dary Duch Święty czyni wiernych gotowymi do podejmowania różnych dzieł czy inicjatyw, mających na celu wzrost świętości Kościoła i jego żywotności apostołskiej** (por. 1 Kor 12; KK 10-12). Katechizm Kościoła Katolickiego naucza, że dary udzielane są także „**dla dobra ludzi oraz ze względu na potrzeby świata**” (KKK 799).

3. Święty Paweł w swoich listach zalicza do charyzmatów: dar mądrości słowa, dar poznania, dar wiary, dar uzdrawiania, dar czynienia cudów, dar prorocstwa, dar rozeznawania duchów, dar języków, dar tłumaczenia języków (por. 1 Kor 12,8), działalność apostołską, nauczycielską oraz umiejętność niesienia pomocy i zarządzania (por. 1 Kor 12,28). Oczywiście nie da się utworzyć pełnej i zamkniętej listy charyzmatów, ponieważ Duch Święty udziela się różnym osobom i wspólnotom w sposób, którego wymagają w danym momencie konkretne potrzeby. Jak mówi Pismo Święte, „każdy jednak otrzymuje od Boga własny dar: jeden taki, a drugi inny” (1 Kor 7,7).

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: „**Charyzmaty powinny być przyjmowane z wdzięcznością przez tego, kto je otrzymał, ale także przez wszystkich członków Kościoła.** Są one rzeczywiście wspaniałym bogactwem łaski dla żywotności apostołskiej i dla świętości całego Kościoła, pod warunkiem jednak, że chodzi o dary, które prawdziwie pochodzą od Ducha Świętego i żeby były wykorzystywane w sposób w pełni zgodny z autentycznymi poruszeniami tego Ducha, to znaczy w miłości, będącej prawdziwą miarą charyzmatów” (KKK 800).

Apostoł Paweł poucza jednak Koryntian w słynnym „Hymnie o miłości”, żeby nie przeceniali roli charyzmatów i wskazuje, że najwyższym charyzmatem jest miłość. Bez niej wszystkie inne dary i talenty są niczym (1 Kor 13), ponieważ to właśnie miłość jest najwyższym owocem Ducha (por. KKK 800).

Ważne jest, by wszystkie zwyczajne i nadzwyczajne dary Ducha Świętego były wykorzystywane dla dobra i budowania wspólnoty oraz stosowane zgodnie z zasadami wspólnej wiary Kościoła (por. KK 12). Dlatego, jak naucza Katechizm Kościoła Katolickiego, „**zawsze konieczne jest rozeznawanie charyzmatów.** Żaden charyzmat nie zwalnia z potrzeby odniesienia się do pasterzy Kościoła i od podporządkowania się tym, «którzy szczególnie powołani są, by nie gasić Ducha, ale doświadczać wszystkiego i zachowywać to, co dobre», by wszystkie charyzmaty, w ich różnorodności i komplementarności, współdziałały dla «wspólnego dobra» (1Kor 12,7)” (KKK 801).

4. Zapamiętajmy: wszyscy ochrzczeni posiadają charyzmaty (1 Kor 12,7). **Chrzest święty dla każdego chrześcijanina był tym wydarzeniem, na którym Duch Święty obdarował go swoimi darami i charyzmatami. W tym znaczeniu każdy chrześcijanin jest charyzmatykiem – posiada w sobie dary złożone przez Ducha Świętego, aby mógł nimi służyć we wspólnocie Kościoła i świecie.**

Ks. Rafał Pabich